

Sredina vijeka

Daljina noći
kalami lijeno
blizinu večeri.

Vrijeme, kao i ja,
sad ne ide –
povazdan ono stoji.

Sredina života,
eh, sredina, sredina
oduzima i sabire
pirove prošlosti
i mirove budućnosti.

Sabire sredina
i oduzima sporo,
dugo već, dugo,
i mirove prošlosti
i pirove budućnosti.

Pjesme od bijesa svijeta

Matiji Molzeru

Označena tišina,
raspuzana,
riječima slomljena
grmi glasno,
no svečano,
u samosti mûka,
rastrošna
od ljepota.

Tišina vlada sama –
doznačene pjesme
liju nijemo
slike raskošne
i gustu mudrost
pjesnika što šuti
od bjesova svijeta.

Dom

Prijateljima, bivšim

Na pragu doma,
u kutu razočarenja
glasovir svira,
sasvim tiho,
pjesmu podozrenja.

Zvuk mu taj
dopire daleko,
dotiče duboko,
i hvata sumnju
u stijeg života
uspavana, a mlada.

Pozornica smisla
ostala je iza
čudne sjene zaborava,
sasvim blizu svoje punine,
posve daleko.

Bol

Stiješnjen vakuumom
šutnje istine,
one u krivosti prave,
nametane,
lažju iskovane
i nakovane,
nasilu dugo stvarane,
s mukom javno prepričavane,
osmišljenoga,
laganog,
uvijek samo naprijed k boljem,
i uspravnoga hoda
mračno trajućim svijetom
znojnoga čela
čovjek tugaljivo ćuti
ustraj nade
krhkoga svjetla
nadolazećega sutra.

Rascjepi života

Iskrzani obzori
mašta i snova
žudnje neutažne
rađaju, svlače.

Ponori prošlog,
kroz svjetlo i tamu,
grč raspojasan
iznose, draže.

Između toga dvoga –
snova objiesnih
i prošlosti zova –
naliježu strepnje i nade
života ne samo moga...

(Raz)Očaran

Sreća trajna
iz prostora
nadolazećeg
leluja potajno.

Koprena boli,
budućeg što je,
prikriva vješto
razloge htijenja.

Slušam, poslušan,
pa i poslije kušam,
nujne biljege ostvaraja
(raš)čaranih želja.

Meduzin poučak

U neki se dan
čudni
čovjek nekako
nečim dirnut
prisjeti,
usput onako,
da ono Veliko
i Vrijedno
dođe,
ili dolazi,
uvijek
iz meduzine
sveotvorenosti
u jednome
Htijenju
da se čini
u životu
lako i radosno
ono za život
dobro i važno.

Istine dolazećeg

Plam čežnja
tíh
rudi, rudi
nijem.

Mâm nada
svih
gudi, gudi
strijem.

Žar žudnji
tíh
grije, grije
htijet.

Gar vjere
krh'k
ne da, ne da
mrijet.

Egzistencijalije
(nemilosti spojivog)

Prah čežnje
u jezeru strepnje
tone.

Slama nade
u blatu očaja
truli.

Dodir vjere
u mreži sumnje
bláži.

Utjeha moć
u noći boli
gubi se, bježi.

Paradoksalije
(milosti nespojivog)

Griju
udaljene topline
posredovane vremenom.

Hrane
zrake prozirne
s nevidljivih zvijezda.

Krijepu
žudene sreće
nedosegnutih gnijezda.

Brane
smiraje krhke
uspomene drhtaja.

Hlade
usto i vrućice
zagubljenih sjećanja.

Danica sama

Vreva daljinā
miluje srca pir...
Nemir blizinā
priziva duše mir...

Večer skoro je –
stoji baš sve...
Danica sama
na nebu sja!

Zalazu to
sjećanja prkosi:
svjetlom život
mu tinja!

Dinamika mara

Blijedi napor,
kopni žar...

Trijezni tuga,
roni mar.

Prijeti žagor,
sreće gar.

Slijedi druga,
truda dar.

Kad okom dijete govori

Oko mu je
ovo njegovo
dječje
reklo im
sve je
još i prije.

Jer, svakome i svagdje
jasno ovo oko,
tako samo ono,
oko ovo glasno
kazuje posve sve.

A drugo je,
a drugo bi,
o, tugo, bilo
bespotrebno,
o, radosti,
i, dakako, dugo.

Doći će već i radosni taj tren

I.

Bijaše
zakratko
baš to:
pored
tu je bio!

I kada tada
skoro dođe
on i prođe –
prosto nesta...

Mijena
sama
stalna
kriva je.

II.

Oh, pa tu je
opet sada on:
uprav ovdje
evo ga – tik uz...

Ah, skroz je
blizu – evo i *nuz* je!
Prilazi čekan tako
dugo, jako...

Posta mio
umalo dio.

III.

Znam već –
doći će ponovno!
Bit će tu
takav kakav
zna već bit...

Uskoro bit će –
već će doći
tren taj
jednom već će
zacijelo.

IV.

Samo, po naravi
tren je ovaj takav:
stoji ispred
uvijek!

Ispred je on uvijek
i dolazi stalno,
nadolazi tek stalno
tren taj radosti
neprestano!

U jutro srijedom redom i slijedom

U jutro to blijedo
i pomalo bijedno
hvatah lijeno
ličinku nade
lično lijevo.

Sličilo to je,
ah, ah, i ličilo
prilično lijepo
na ulično
prometno slijepo.

Slijedom tim
redovitim
liječim uzdah
trijezno odlično
i redom obično
srijedom.

Slom sumnje

Obzori sumnji sviju
u večeri kroz
rumen suton bježe.

Nebo čežnji čisto,
puno slutnji dobra,
sijeku vrlo želje.

Danice zrak prvi
naviješta pak stamen
mjeseca sjaj vjere.

Smiraj zrake sreće

Zraka blista,
žar daljine puca –
umiva se sreća.

Tama brodi,
suton zebnju lomi –
vrtloži se svjetlo.

Odsjaj čežnjom vrca,
ljubav sùd budi –
beskraj ćuti vječnost.

Šuti večer sva

Daljina istoka!
Milina davnih
ječi vedra
u suton dana...

Zove to ona,
da zove, jedra
u spomen
blizine dragih.

Zove daljina,
zove, no
šuti večer sva.

Vitalnost sjete

Odbljesci nastanka
ljubavi sraza
vrcaju sjenama sreće.

Rane nestanka
dodira strasti
spokoje nagriza zavijek.

A sjeta, sjeta
rudi u valu
zanosa vlastita im (bes)kraja.

Ljubav(n)i uzdah

Noć zrije
zveči sva...

O, mir je,
ječi mrak...

Strast lije,
dreči slad...

I on brije,
priječi san...

Dah pak krije
sreći krah...

Trule trstike srca

U *dolu* života,
zijek čežnja
iz mrtvaje ljubavi
poveći je...

Glad za davnim vrišti!
Prizivlje cjelove
istrule trstike srca –
prosto ih vabi...

A vapi i muk
ustajale vode strasti,
vapi, dok šuti
bezdani odraza boli...

Staj, kad ljubav goni, aj!

U oku
malenom sjaj.
Radost
u nj je beskraj.

Životu
u ljubavi je raj.
Sreće tad
bit' neće kraj...

No vrijedi
uvijek znaj:
napora i truda staj
kad ljubav goni, aj...

Samo, samo da
joj je taj i
takav onda i
povazdan traj!

Nezaborav ne blijedi

Odraž nanosa
uspomena davnih
pomalja se, blijеštи.

Stijeg zanosa
dragosti sve te,
skoro svete, svijetli.

Odsjaj trena –
nezaborav sreće –
kameni se, ne blijedi.

Iskri tuga

Suza iskri,
žustar vir.
Svijetli, bistri
bijeli mir!

Kreće, tvori
sreće pir.
Ljubav zbori:
trajni hir!

Suza klizne,
nesta mir!
Usna pisne –
tuge dir...